



Следъ малко отъ земята се показа кълнъ и бърже почна да расте. Образува се стъбло, отъ стъблото — дърво съ клони и листа. И тъй стана цѣла клонеста круша. Крушата цѣфна съ бѣлезникави цвѣтове, вѣтърътъ ги отрони и, ето, срѣдъ листата изпъкнаха плодове и натегнаха по клонитѣ. Бонзата се покати на дървото и взе да хвърля круши къмъ околнитѣ. Крушитѣ бѣха чудесни на вкусъ, и хората се трупаха все повече. Наскоро всичко бѣше напълно изядено. Бонзата замахна съ мотиката къмъ крушата и я отсѣче. Младото дърво съ трѣсъкъ падна на земята. Той го пое на рамо и съ бавни крачки се отдалечи.

Изумената тълпа почна да се разотива. Върна се при колата си и селянинътъ, който до тогава стоеше въ крѣга съ широко разтворени очи и ядѣше круши заедно съ другитѣ. Но колата бѣше праздна, крушитѣ изчезнали.

Едвамъ сега разбра, че това сж били неговитѣ круши. Нѣщо повече — нѣмаше тегличътъ на колата. Ясно личеха следи отъ сѣчене. Разядосанъ, селянинътъ се затича съ всичка сила следъ бонзата, но никжде не го намѣри. Намѣри само отсѣчения тегличъ при градскитѣ стени. Всички го посрещнаха съ смѣхъ.

ГАТАНКА

Пасла свинка
въвъ градинка,
пасла, та ми порасла
съ крива бѣла гърбина,
а пѣкъжълта сланина.

Не търсете ушета,
не търсете крачета,
ни пакъ остра четина
по широка гърбина —
наш'та свинка юнашка
има само опашка.

Що е то?

А. Разцвѣтниковъ